

RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)
12. juli 1990 *

I sag T-108/89,

Hans Scheuer, tjenestemand i Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Tervuren (Belgien), ved advokat Edmond Lebrun, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Louis Schiltz, 83, boulevard Grande-Duchesse-Charlotte,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, ved Sean Van Raepenbusch, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georgios Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Centre Wagner, Kirchberg,

sagsøgt,

hvori der er nedlagt påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 28. juni 1988 om at indplacere García Burgués i en anden tjenestegren i Generaldirektorat (GD) XI og subsidiært om annullation af beslutningen om ikke at genbesætte dennes stilling, af beslutningen om ikke at genbesætte Bastrup-Birks stilling, hvilken tjenestemand med virkning fra den 1. oktober 1987 var blevet forflyttet til en anden tjenestegren i GD XI, af den beslutning, som udgøres af, at sagsøgeren ikke blev givet rimelige arbejdsvilkår, og af beslutningen om at afvise sagsøgerens klage herover,

har

RET TEN (Fjerde Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, D. A. O. Edward, og dommerne R. Schintgen og R. García-Valdecasas,

justitssekretær: H. Jung

* Processprog: fransk.

på grundlag af skriftvekslingen og efter mundtlig forhandling den 3. maj 1990, afsagt følgende

Dom

Faktiske omstændigheder og sagens baggrund

- 1 Sagsøgeren, Hans Scheuer, der er tysk statsborger, har siden 1960 været tjenestemand i lønklasse A4 i Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber. Han var tidligere overordnet tjenestemand i den tyske administration. Siden 1977 har han været ansat i GD XI — Generaldirektoratet for Miljø, Forbrugerbeskyttelse og Nuklear Sikkerhed — hvor han i 1985 blev udnævnt til chef for den særlige tjeneste, »Forbindelsen mellem Miljøpolitikken og Politikken på Andre Områder samt Information«.
- 2 Ved ansættelsesmyndighedens beslutning af 16. juni 1987 blev sagsøgeren ansat i afdelingen XI 03 som chef for sektionen »Miljøuddannelse og Forbindelser med Det Økonomiske og Sociale Udvalg«. Sagsøgeren fik endvidere ansvar for sagsområdet, »Det offentliges adgang til information på miljøområdet«. Ved en notits af 17. juli 1987 meddelte generaldirektøren for GD XI, Brinkhorst, sagsøgeren, at hans udnævnelse ikke indebar, at han varetog en stilling som vicekontorchef.
- 3 Sagsøgeren blev i begyndelsen bistået af to tjenestemænd i kategori A, tjenestemændene Bastrup-Birk og García Burgués, og af en sekretær.
- 4 Som led i en intern reorganisering af GD XI blev Bastrup-Birk med virkning fra den 1. oktober 1987 forflyttet til afdelingen XI B 3, »Landbrug. Bevarelse af Naturen. Forbindelser med de Øvrige Politikker«.

- 5 Scheuer fremsendte herefter, den 24. september 1987, en notits til Brinkhorst, hvori han anmodede om, at tidspunktet for Bastrup-Birks forflyttelse blev udskudt, indtil en anden medarbejder rent faktisk overtog hendes stilling. Denne notits blev ikke besvaret, og Bastrup-Birk tiltrådte sin nye stilling, uden at nogen anden medarbejder overtog hendes tidligere stilling.

- 6 Ved ansættelsesmyndighedens beslutning af 28. juni 1988 blev García Burgués med virkning fra den 1. august 1988 ansat i den særlige tjeneste Internationale Anliggender i GD XI. Herefter rådede sagsøgeren kun over en sekretær.

- 7 Den 4. oktober 1988 indgav sagsøgeren en klage efter artikel 90, stk. 2, i vedtægten for tjenstemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«). Formålet med denne klage, der ikke blev besvaret, var en ophævelse af følgende:
 - a) beslutningen af 28. juni 1988 om at forflytte García Burgués og subsidiært den beslutning, som udgøres af, at García Burgués' stilling ikke blev genbesat med en kvalificeret tjenestemand i samme lønklasse;
 - b) den beslutning, som udgøres af, at den stilling, Bastrup-Birk — der med virkning fra den 1. oktober 1987 blev forflyttet til afdelingen XI B 3 — havde besat, ikke blev genbesat med en kvalificeret tjenestemand i samme lønklasse.

- 8 Som svar på en anmodning fra Generaldirektoratet for Personale om oplysninger i anledning af Scheuers klage anførte Jankowsky, der er sekretær for generaldirektøren for GD XI, i en notits af 21. december 1988 stilet til chefen for afdelingen »Vedtægten«, Pincherle, at sagsøgeren var ansvarlig for to sagsområder. Hvad angår sagsområdet »Forbindelser med Det Økonomiske og Sociale Udvalg«, angav Jankowsky, at Scheuer udførte sine opgaver på en for GD XI fuldt tilfredsstillende måde. Han tilføjede, at Scheuers andet sagsområde, der vedrørte miljøuddannelse, var blevet overført til GD V. I notitsen anførte Jankowsky endvidere følgende:

»Den interne forflyttelse af García Burgués var nødvendig som følge af den stigende betydning af området 'Internationale Anliggender' inden for GD XI. Sager som f. eks. de internationale aftaler har fået en så usædvanlig stor betydning, at dette område ikke længere kunne varetages af to A-tjenestemænd og en national ekspert... Det var derfor nødvendigt at styrke denne administrative enhed med en 'A'-tjenestemand, der helst skulle være spanier eller portugiser.

Den interne forflyttelse af Bastrup-Birk var en afgørende forudsætning for at kunne opfylde det politiske løfte om en retsakt med henblik på en generel beskyttelse af biotoper. Bastrup-Birk skulle udarbejde et udkast til et direktiv herom, og dette arbejde blev afsluttet ved, at der blev vedtaget et kommissionsforslag. Bastrup-Birk varetager fortsat opfølgingsarbejdet og det generelle område 'Beskyttelseszoner'.«

- 9 Ud over de i notitsen nævnte opgaver varetog sagsøgeren, der havde bibeholdt en del af sagsområdet »Miljøuddannelse«, på det pågældende tidspunkt koordineringen mellem GD XI og GD V på dette område, hvilket stadig er tilfældet. Et andet sagsområde, der vedrører offentlighedens adgang til information på miljøområdet, og som oprindeligt skulle have været overført til den administrative enhed »Juridiske Aspekter« i GD XI, henhører efter en beslutning herom fra generaldirektøren endelig fortsat under sagsøgeren, der havde protesteret voldsomt mod overførslen.
- 10 Som følge af sagsøgerens vedvarende utilfredshed opfordrede generaldirektøren for GD XI flere gange sagsøgeren til under hensyn til sin alder at lade sig pensionere, ligesom han tilbød sagsøgeren at være ham behjælpelig med at finde en stilling på et universitet.

Retsforhandlinger

- 11 Scheuer anlagde herefter ved stævning, indgivet til Domstolens Justitskontor den 3. maj 1989, i medfør af vedtægtens artikel 91 denne sag mod Kommissionen.
- 12 Hele skriftvekslingen er forløbet for Domstolen og på forskriftsmæssig måde.

- 13 I medfør af artikel 14 i Rådets afgørelse af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans har Domstolen (Tredje Afdeling) ved kendelse af 5. november 1989 henvist sagen til Retten.
- 14 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Fjerde Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.
- 15 Den mundtlige forhandling fandt sted den 3. maj 1990. Parternes repræsentanter afgav mundtlige indlæg og besvarede spørgsmål fra Retten.
- 16 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:
 - annulation af:
 - a) den af generaldirektøren for Personale og Administration den 28. juni 1988 truffene beslutning om med virkning fra den 1. august 1988 at forflytte García Burgués til tjenestegrenen XI/2 og subsidiært af den beslutning, som udgøres af, at García Burgués' stilling ikke blev genbesat med en tjenestemand i samme lønklasse;
 - b) den beslutning, som udgøres af, at den stilling, Bastrup-Birk — der med virkning fra den 1. oktober 1987 blev forflyttet til afdelingen XI B 3 — besatte, ikke blev genbesat med en tjenestemand i samme lønklasse;
 - c) den beslutning, som udgøres af, at sagsøgeren ikke blev givet arbejdsbetingelser, der er rimelige og i overensstemmelse med sagsøgtes personalepolitik;
 - d) beslutningen om afvisning af sagsøgerens klage af 4. oktober 1988;
 - sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Sagsøgte har nedlagt følgende påstande:

- sagen afvises, eller i hvert fald frifindes sagsøgte;
- der træffes afgørelse om sagens omkostninger efter gældende regler.

Formaliteten

- 17 Sagsøgte har fremsat to anbringender til støtte for, at sagen må afvises.

Det første anbringende om, at der ikke foreligger nogen retligt beskyttet interesse

- 18 Sagsøgte har gjort gældende, at det fremgår af Domstolens praksis, at »de søgsmål, der omhandles i vedtægtens artikel 90 og 91, har til formål at sikre Domstolens kontrol med sådanne akter og undladelser fra 'ansættelsesmyndigheden', som kan skade Fællesskabets tjenestemænd og ansatte i deres vedtægtsmæssige stilling« (dom af 14. juli 1976, Hirschberg mod Kommissionen, præmis 17, 129/75, Sml. s. 1259). Sagsøgerens klagepunkter i klagen og under sagen angår imidlertid ikke hans vedtægtsmæssige stilling, men »alene de interne forhold i tjenesten og navnlig spørgsmål vedrørende den administrative organisation« (nævnte dom, præmis 18).
- 19 Sagsøgte har på denne baggrund gjort gældende, at de beslutninger, som sagen angår, ikke er bebyrdende afgørelser, der kan annulleres efter vedtægtens artikel 91, idet de ikke kan berøre sagsøgerens rettigheder i henhold til navnlig vedtægtens artikler 5 og 7, da sagsøgeren ikke derved forpligtes til at udføre opgaver, som ikke svarer til hans stilling og lønklasse. Sagsøgte har anført, at de omtvistede beslutninger angår spørgsmålet om, hvorledes Kommissionen indretter sine tjenestegrene, og at Kommissionen herved råder over vide skønsmæssige beføjelser.
- 20 Sagsøgeren har heroverfor gjort gældende, at når han som sektionschef ikke har nogen medarbejdere, er dette pr. definition udtryk for en krænkelse af hans stilling. Når han ikke får stillet de til udførelsen af hans opgaver nødvendige ressourcer til rådighed, undergraver dette nemlig samtidig hans muligheder for at varetage disse. En stilling er ikke alene karakteriseret ved nogle opgaver, men også ved

nogle ressourcer, herunder i form af personale, som skal gøre det muligt at udføre arbejdsopgaverne.

- 21 Sagsøgerens andet anbringende i sagen er, at der begået magtfordrejning. Følgelig kan sagen ikke afvises, blot fordi sagsøgte har fremført, at de anfægtede beslutninger er truffet på et område, hvor administrationen råder over meget vide skønsmæssige beføjelser, nemlig for så vidt angår indretningen af dens tjenestegrene, idet der altid kan ske en legalitetsprøvelse af spørgsmålet om, hvorledes disse beføjelser er blevet udøvet.
- 22 Sammenfattende har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionens første anbringende til støtte for, at sagen bør afvises, savner grundlag, eller subsidiært, at en undersøgelse af anbringendet ikke kan ske uafhængigt af en undersøgelse af sagens realitet.
- 23 Det bemærkes, at vedtægtens artikel 90, stk. 2, indeholder bestemmelse om, at »enhver person, der er omfattet af denne vedtægt, ... for ansættelsesmyndigheden [kan] indbringe en klage over en akt, der indeholder et klagepunkt imod ham; det gælder såvel, når ansættelsesmyndigheden har truffet en afgørelse, som når den har undladt at træffe en i vedtægten foreskrevet foranstaltning«. For at afgøre, om de i sagen omhandlede beslutninger er bebyrdende for sagsøgeren, må det, således som sagsøgeren har gjort gældende, undersøges, om Kommissionens undladelse af at genbesætte de forflyttede tjenestemænds stillinger konkret strider mod den pligt, som Kommissionen har til at sikre sagsøgeren arbejdsvilkår, der gør det muligt for ham at udføre de opgaver, han er blevet tillagt, idet denne forpligtelse følger af vedtægten og de principper, der ligger til grund for denne.
- 24 Domstolen har fastslået, at selv om det udelukkende henhører under den ansvarlige myndighed at indrette sine tjenestegrene, og denne myndighed skal kunne gøre dette og foretage ændringer heri på grundlag af de tjenstlige behov herfor, kan det forhold, at en tjenestemand fratages en del af de ressourcer, han tidligere har rådet over, under visse forudsætninger krænke den pågældendes rettigheder efter vedtægten og dermed udgøre en bebyrdende afgørelse (jfr. dom af 11. juli 1968, Labeyrie mod Kommissionen, 16/67, Sml. 1965-1968, s. 519, og dom af 6. maj 1969, Reinarz mod Kommissionen, 17/68, Sml. s. 23), således at der for sagsøgeren i denne sag vil kunne foreligge en retligt beskyttet interesse.

- 25 Det følger heraf, at vurderingen af Kommissionens første anbringende til støtte for sagens afvisning afhænger af den vurdering, der må anlægges af sagsøgerens klagepunkter, og at der bør træffes afgørelse om anbringendet senere og i sammenhæng med de realitetsspørgsmål, som sagen rejser.

Det andet anbringende om, at der ikke er blevet forelagt nogen ansøgning i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1

- 26 Sagsøgte har gjort gældende, at sagen må afvises, for så vidt der er nedlagt påstand om annullation af den beslutning, som udgøres af, at de tidligere nævnte tjenestemænds stillinger ikke er blevet genbesat, idet sagsøgeren ikke forelagde nogen ansøgning i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 1, efter hvis stiltiende eller udtrykkelige afvisning sagsøgeren inden for en frist på tre måneder skulle have indbragt en administrativ klage.
- 27 Sagsøgte har anført, at der ved en tjenestemandssag om »annullation af en beslutning om ikke at handle«, dvs. om en passivitet, er tale om en sag om annullation af en stiltiende eller udtrykkelig afvisning af en ansøgning, her anmodningen om at få genbesat de to forflyttede tjenestemænds stillinger.
- 28 Sagsøgte har herved nærmere anført, at »hvad angår spørgsmålet om den manglende genbesættelse af Bastrup-Birks stilling, er den eneste anmodning herom, der foreligger, indeholdt i en notits af 24. september 1987 fra sagsøgeren til generaldirektøren for GD XI, Brinkhorst. Selv om anmodningen anses som en ansøgning efter artikel 90, stk. 1, må sagen på dette punkt afvises, idet sagsøgeren ikke inden sagens anlæg indbragte en klage inden tre måneder efter den stiltiende beslutning om afvisning af ansøgningen, der må anses for truffet den 24. januar 1988, dvs. før den 24. april 1988, jfr. herved vedtægtens artikel 91, stk. 2«.
- 29 Hvad angår den manglende genbesættelse af García Burgués' stilling, har sagsøgte gjort gældende, at »ansættelsesmyndigheden aldrig kan antages at have fået forelagt en ansøgning herom i medfør af artikel 90, stk. 1, medmindre klagen af 4. oktober 1988 på dette punkt anses som en ansøgning, i hvilket tilfælde sagen ligeledes må afvises på dette punkt, idet den blev anlagt, uden at sagsøgeren som krævet efter vedtægtens artikel 90, stk. 2, forinden havde indgivet en klage over den stiltiende afvisning af ansøgningen«.

- 30 Sagsøgeren har gjort gældende, at der bestod en pligt til at genbesætte de to tjenestemænds stillinger. Dette følger af vedtægtens artikler 5 og 7 og af de principper og forpligtelser, som sagsøgeren har redegjort for i forbindelse med sit første anbringende til støtte for påstandene vedrørende realiteten. I så fald finder vedtægtens artikel 90, stk. 2, anvendelse. En klage over den manglende genbesættelse af de to stillinger kunne ifølge sagsøgeren gyldigt indbringes, uden at det var nødvendigt forinden i denne forbindelse at forelægge en ansøgning efter vedtægtens artikel 90, stk. 1. Hvad angår Kommissionens andet anbringende til støtte for sagens afvisning, har sagsøgeren anført, at det savner grundlag, og subsidiært, at det må undersøges i forbindelse med realiteten.
- 31 Det bemærkes herom, at ligesom ved vurderingen af det første anbringende må vurderingen af spørgsmålet om, hvorvidt det var nødvendigt først at forelægge en ansøgning efter vedtægtens artikel 90, stk. 1, afhænge af, om der må antages at være blevet truffet en for sagsøgeren bebyrdende afgørelse i form af, at administrationen undlod at træffe en foranstaltning, som den i henhold til vedtægten havde pligt til at træffe. Det må herved undersøges, om Kommissionen ved ikke at genbesætte de forflyttede tjenestemænds stillinger overtrådte sin forpligtelse over for sagsøgeren til at sikre denne arbejdsvilkår, der gjorde det muligt for ham at udføre de opgaver, Kommissionen havde tillagt ham, idet Kommissionen som allerede nævnt har en sådan forpligtelse i henhold til vedtægten og de principper, der ligger til grund for denne. Som sagsøgte har erkendt under retsmødet, kan undersøgelsen af dette spørgsmål ikke ske uafhængigt af undersøgelsen af de realitetsspørgsmål, som sagen rejser.

Realiteten

- 32 Hvad angår sagens realitet, har sagsøgeren til støtte for sine påstande fremsat to anbringender, nemlig for det første »overtrædelse af vedtægten, jfr. navnlig artiklerne 5 og 7, tilsidesættelse af omsorgs- og bistandspligten og af en række retsgrundsætninger, herunder lighedsprincippet og princippet om god og rimelig forvaltningsskik samt magtmisbrug«, og for det andet »tilsidesættelse af princippet om, at en institution kun må udøve sine beføjelser i tjenestens interesse, samt magtfordrejning«.

Det første anbringende

- 33 Ved sit første anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at det forhold, at han er uden medarbejdere, bortset fra en sekretær, strider mod de nævnte bestemmel-

ser i vedtægten og de nævnte retsgrundsætninger. Sagsøgeren skal varetage opgaver, der svarer til hans lønklasse og hans stilling som sektionschef, men han råder ikke over det personale, der er en afgørende forudsætning for at kunne udføre disse opgaver. Sagsøgeren har anført, at det retlige princip om, at en tjenstemands stilling skal svare til hans lønklasse, indebærer, at de tildelte opgaver som helhed skal svare til den pågældendes stilling og lønklasse inden for tjenesten. Princippet indebærer endvidere, at tjenstemanden skal overlades de fysiske midler og de medarbejdere, som den stilling, der svarer til lønklassen, kræver.

- 34 Sagsøgte har gjort gældende, at forflyttelsen af de pågældende tjenstemænd sammen med deres stillinger til GD XI uden stillingsopslag, må anses som omplaceringer og ikke som forflytninger i egentlig forstand. De nævnte forholdsregler blev truffet som led i en reorganisering af tjenestegrene, hvorved Kommissionen råder over vide skønsmæssige beføjelser.
- 35 Sagsøgeren har gjort gældende, at de anfægtede forholdsregler — hvis karakter han ikke bestrider — ikke var et led i en generel reorganisering af GD XI. Sagsøgeren har anført, at Kommissionens argumenter ikke kan begrunde, at den har handlet i strid med de principper, han påberåber sig.
- 36 Når henses til denne uenighed, må det først undersøges, under hvilke omstændigheder beslutningen om at omplacere García Burgués inden for GD XI blev truffet.
- 37 Det bemærkes herom for det første, at der må gives Kommissionen medhold i, at det fremgår af Domstolens faste praksis, at Fællesskabets institutioner råder over vide skønsmæssige beføjelser med hensyn til, hvorledes de ønsker at indrette deres tjenestegrene på grundlag af de opgaver, der påhviler dem, og med hensyn til placeringen af det personale, som de råder over, idet det dog er en forudsætning, at placeringen sker i tjenestens interesse og under iagttagelse af princippet om stillingernes ækvivalens (jfr. følgende domme afsagt af Domstolen: dom af 23. marts 1988, Hecq mod Kommissionen, 19/87, Sml. s. 1697, dom af 21. juni 1984, Lux mod Revisionsretten, 69/83, Sml. s. 2447, dom af 14. juli 1983, Nebe mod Kommissionen, 176/82, Sml. s. 2471, dom af 21. maj 1981, Kindermann mod Kommis-

sionen, 60/80, Sml. s. 1329, og dom af 16. juni 1971, Vistosi mod Kommissionen, 61/70, Sml. s. 145). Sådanne skønsmæssige beføjelser er en afgørende forudsætning for en effektiv tilrettelæggelse af arbejdet og for en tilpasning af tjenestegrenenes organisation til ændrede behov (jfr. Domstolens dom af 12. juli 1979, List mod Kommissionen, 124/78, Sml. s. 2499).

- 38 Det fremgår klart af en gennemgang af sagens akter, at beslutningen om at omplacere García Burgués blev truffet i medfør af Kommissionens beføjelser og som led i en reorganisering af GD XI's tjenestegrene, der skulle lette udførelsen af de opgaver, der påhviler generaldirektoratet. Det af sagsøgeren anførte om, at dette ikke var tilfældet, som sagsøgeren ikke på nogen måde konkret har underbygget, kan ikke ændre denne antagelse.
- 39 Det må herefter undersøges, om Kommissionens undladelse af at genbesætte Bastrup-Birks og García Burgués' stillinger — hvilket i praksis indebar, at sagsøgeren ikke længere rådede over nogen medarbejdere, bortset fra en sekretær — var en tilsidesættelse af de retsregler og retsgrundsætninger, som sagsøgeren har påberåbt sig.
- 40 Det bemærkes herom for det første, at der ikke i vedtægten kan findes støtte for den opfattelse, at indplacering i en bestemt lønklasse har sammenhæng med de underordnedes antal og status (jfr. Domstolens dom af 13. december 1979, Loebisch mod Rådet, præmis 7, 14/79, Sml. s. 3679).
- 41 Det bemærkes endvidere, at karrierevilkårene efter vedtægtens artikel 5 kun kan vurderes inden for rammerne af tjenestegrenenes organisatoriske opbygning. Selv om den nævnte bestemmelse pålægger administrationen at behandle tjenestemændene lige inden for de forskellige kategorier, begrænser den ikke dermed institutionernes frihed til at indrette de forskellige administrative enheder ud fra hensynet til en række faktorer som f. eks. arten og omfanget af de opgaver, de har, samt de budgetmæssige muligheder (jfr. Domstolens dom af 17. december 1981, Bellardi-Ricci mod Kommissionen, præmis 19, 178/80, Sml. s. 3187).

- 42 Endelig bemærkes, at det ikke er tilstrækkeligt til, at en forholdsregel som led i en reorganisering af en tjenestegren kan antages at krænke en tjenstemands ret efter vedtægtens artikler 5 og 7 til at få tildelt arbejdsopgaver, der som helhed svarer til den pågældendes stilling i administrationen, at forholdsreglen indebærer en ændring eller endog en indskrænkning af vedkommendes arbejdsopgaver, idet det må kræves, at de tilbageblivende opgaver som helhed ligger klart under det niveau, der svarer til tjenstemandens lønklasse og stilling, når henses til deres beskaffenhed, betydning og omfang (jfr. Domstolens dom af 20. maj 1976, Macevicius mod Parlamentet, præmis 16, 66/75, Sml. s. 593).
- 43 Der er i sagen enighed mellem parterne om, at sagsøgeren også efter forflyttelsen af sine medarbejdere varetager arbejdsopgaver, der svarer til hans lønklasse og stilling. Den omstændighed, at sagsøgeren, fordi han ikke nogen medarbejdere, ikke har mulighed »for at tage nye initiativer« eller »kan tage det lidt med ro i hverdagen«, således som han har anført, kan ikke anses for en omstændighed, der kan ændre beskaffenheden og arten af de arbejdsopgaver, som sagsøgeren er tillagt, og som han, hvilket begge parter er enige om, også udfører på fuldt tilfredsstillende måde. Sagsøgeren har anført, at hans opgaver som sektionschef omfatter en koordinering af det arbejde, der henhører under en sektion, og at denne opgave nødvendigvis må indebære, at der i sektionen er andre medarbejdere. Der kan ikke gives sagsøgeren medhold heri. En koordinering af et arbejde forudsætter ikke nødvendigvis, at den pågældende har personlige medarbejdere til sin rådighed. Som parterne har været enige om under sagen, varetager sagsøgeren alene koordineringen af GD V's og GD XI's opgaver vedrørende uddannelse og miljø samt forbindelserne til Det Økonomiske og Sociale Udvalg.
- 44 Det første anbringende kan herefter ikke lægges til grund.

Det andet anbringende

- 45 Sagsøgerens andet anbringende er, at Kommissionen har handlet i strid med princippet om, at administrationens skønsmæssige beføjelser kun må udøves i tjenestens interesse, og at der er begået magtfordrejning. Sagsøgeren har gjort gældende, at sagsøgte i sagen ikke har anvendt sine beføjelser til at indrette sine tje-

nestegrene ud fra tjenstlige hensyn, men for at formå sagsøgeren til at opgive sin stilling i Kommissionen.

- 46 Sagsøgeren har redegjort for, hvorledes dette nærmere er sket, og herved anført, at han først var chef for en særlig tjeneste for derefter at blive chef for en sektion, hvorved han først rådede over to medarbejdere og derefter en enkelt for nu at befinde sig uden nogen medarbejdere overhovedet. Sagsøgeren har endvidere anført, at han har måttet høre gentagne bemærkninger om sin alder og forslag om, at man vil være ham behjælpelig med at finde en stilling på et universitet, såfremt han opgiver sin stilling i Kommissionen. Alle disse omstændigheder godtgør ifølge sagsøgeren, at han har været udsat for en pression, der skulle få ham til at forlade Kommissionens tjeneste, hvorfor alle de anfægtede foranstaltninger må anses for magtfordrejning.
- 47 Sagsøgte har gentaget, at den interne reorganisering af GD XI var begrundet i tjenstlige hensyn. Den omstændighed, at sagsøgeren også efter de pågældende forholdsregler udfører opgaver, der svarer til hans lønklasse og hans stilling, er tilstrækkelig til, at der ikke kan gives sagsøgeren medhold i det af ham anførte, hvorefter de nævnte forholdsregler udgør en skjult form for forringelse af hans stilling.
- 48 Hvad først angår spørgsmålet om tjenestens interesse, bemærkes, at den pågældende tjenestemand må kunne bevise, at den over for ham truffne beslutning strider mod tjenestens interesse (jfr. Domstolens dom af 21. maj 1981, Kindermann mod Kommissionen, præmis 17, 60/80, Sml. s. 1329).
- 49 Hvad angår klagepunktet om, at der er begået magtfordrejning, bemærkes ligeledes, at dette begreb har et klart afgrænset indhold, og at der ved magtfordrejning forstås, at en administrativ myndighed har anvendt sine beføjelser til at fremme et andet formål end det, der ligger til grund for beføjelserne (jfr. Domstolens dom af 4. februar 1982, Buyl mod Kommissionen, præmis 28, 817/79, Sml. s. 245).
- 50 Det fremgår endvidere af Domstolens faste praksis, at en beslutning kun kan anses for at udgøre magtfordrejning, når det på grundlag af objektive, relevante og sam-

stemmende indicier må antages, at beslutningen er truffet for at forfølge andre formål end dem, der er angivet (jfr. f. eks. Domstolens dom af 21. juni 1984, Lux, 69/83, se ovenfor).

- 51 Konkret bemærkes herved blot, at sagsøgeren ikke på nogen måde har kunnet godtgøre, at García Burgués' forflyttelse stred mod tjenestens interesse, eller at den indebar et misbrug af de vide skønsmæssige beføjelser, som Fællesskabets institutioner råder over ved organiseringen af deres tjenestegrene.
- 52 Hvad angår den omstændighed, at ansættelsesmyndigheden ikke har villet genbesætte de forflyttede tjenestemænds stillinger, kan det heller ikke efter en gennemgang af sagens akter antages, at dette strider mod tjenestens interesse, idet sagsøgerens begrundelse for, at dette skulle være tilfældet, ikke godtgør, at det af sagsøgeren anførte er korrekt. Spørgsmålet om fordelingen af personalet inden for et generaldirektorat henhører — navnlig når de disponible stillinger ikke kan dække generaldirektoratets behov — udelukkende under ledelsen, der kan træffe sine valg ud fra forskellige prioriteter, og en tjenestemand, kan ikke, uanset hvor højt han er indplaceret, anfægte hensigtsmæssigheden af sådanne beslutninger.
- 53 De forhold, som sagsøgeren har henvist til til støtte for, at der er begået magtfordrejning — omtale af hans alder og af muligheden for at være ham behjælpelig med finde en stilling på et universitet — kan ikke retligt godtgøre, at der er begået magtfordrejning.
- 54 Det følger heraf, at det andet anbringende ikke kan lægges til grund.
- 55 Da sagsøgeren herefter ikke kan hævde, at hans arbejdsopgaver eller hans lønklasse nødvendigvis forudsætter, at han har medarbejdere til rådighed, eller at beslutningerne om forflyttelse af hans tidligere medarbejdere er behæftet med mangler, kan der derfor heller ikke gives medhold i, at de anfægtede beslutninger er bebyrdende for ham.
- 56 Sammenfattende kan der herefter ikke gives sagsøgeren medhold i sagen.

Sagens omkostninger

- ⁵⁷ Ifølge artikel 69, stk. 2, i Domstolens procesreglement, der i medfør af artikel 11, stk. 3, i Rådets afgørelse af 24. oktober 1988 med de nødvendige ændringer finder tilsvarende anvendelse ved Retten, dømmes den part, der taber sagen, til at betale sagens omkostninger. Ifølge artikel 70 i Domstolens procesreglement bærer institutionerne dog selv deres egne omkostninger i sager anlagt af Fællesskabernes ansatte.

På grundlag af disse præmisser
udtaler og bestemmer

RET TEN (Fjerde Afdeling)

- 1) Sagsøgte frifindes.
- 2) Hver part bærer sine omkostninger.

Edward

Schintgen

García-Valdecasas

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 12. juli 1990.

H. Jung
Justitssekretær

D. A. O. Edward
Formand for Fjerde Afdeling